

Тѣ слагатъ лакти на желѣзнитѣ перила на фалтборда, мълчатъ, мълчатъ, после той се размърдва и пита:

— И английски ли знаете?

— Знамъ.

— И азъ знамъ.

Откъмъ носа се разнасятъ камбанни удари.

— Довиждане, — става той. — Трѣбва да вървя на постъ. Наблюдателъ съмъ. Следъ два часа пакъ съмъ свободенъ.

Жоржета дълго гледа следъ него. Тя все още се облѣга на едната си ржка, въ другата върти ключа отъ кабината. Става, оправя косата си и тръгва надолу. Стѣпките ѝ сж безшумни и меки, като стѣпките ѝ безшумно и меко лаятъ първитѣ лжи на луната по далечния океанъ.

II

Рано сутриньта на първата юлска недѣля Alsina достига африканския брѣгъ. Както винаги, нѣкой дълго се вглежда напредъ. Въ такъвъ емигрантски параходъ винаги има нѣкой, който се вглежда напредъ и търси нѣщо въ далечината. Сега той произнася кжсо и ясно:

— Дакаръ!

Пжтниците нависватъ по фалтборда и отъ уста на уста се понася шепотъ:

— Дакаръ!...

Задъ хоризонта се сивѣятъ далечни брѣгове, расте земя, множатъ се бѣли точки, побѣлява чуждъ, загубенъ въ зеленина градъ, а пжтниците се усмихватъ щастливо и все още съобщаватъ единъ на другъ: